

og derfor ikke længere kunde staa i Agt og Ære, men de pleje dog altid at have en lang Levetid, og dette Princip om den stigende Skala er ikke saa gammelt endnu, at jeg ikke skulde tro, at det ikke endnu har en lang Levetid for sig, og det vil sikkert bidrage overordentlig meget til, at vi faa netop en Indkomst- og Formueskat. Den ærede Ordfører sagde i Dag, at det ikke kunde gaa an, da vi saa vilde faa alt for mange Penge. Men denne Vanskelighed tror jeg, vi komme ud over, der er jo nemlig dels den Mulighed, at man sætter Skatten noget lavere, hvis man virkelig skulde faa for mange Penge, og dels tror jeg ogsaa, man let kan blive enig om, at der er Ting nok, man kan bruge Pengene til. Vi skulde jo efter et senere Forslag fra Flertallets Side have haft et aarligt Tilskud til Kommunerne. Jeg skal med det samme sige derom, at det er jo meget behageligt for Kommunerne at faa et saadant Tilskud. Men jeg vil egentlig ikke sige, at det principielt i meget høj Grad tiltaler mig med disse Tilskud fra Staten til Kommunerne, i hvert Fald ikke, dersom de skulde komme fra de almindelige Statsindtægter, hvoraf Størsteparten flyder ind gennem Toldafgifterne. Kunde vi derimod faa Penge til et saadant Tilskud ind gennem en Formue- og Indkomstskat, vilde der være meget vundet, og man vilde da kunde faa Anvendelse for nogle af de Penge, vi fik for meget. Der tales i disse Dage ikke meget om Tiendeloven, men jeg forudsætter, at den ligger bagved, at naar disse Forslag gaa foran, kommer den bagefter, dertil skal der bruges ikke faa Penge, og jeg vilde ogsaa sætte megen Pris paa, om de i det væsentlige kom ind gennem en Formue- og Indkomstskat i Stedet for gennem Toldafgifterne. Vi kom nok til Rette om, hvad vi skulde bruge Pengene til, naar vi først kunde blive enige om at sætte en Formue- og Indkomstskat ind i Stedet for Kildebeskatningen.

Endelig er der det tredje Forslag om Tilskud til Kommunerne. Jeg har allerede derom sagt, hvad jeg behøver at sige, og skal kun føje til, at for et saadant Forslag, naar Tilskuddet bliver retfærdigt fordelt, taler, at man derved kan komme de Kommuner til Hjælp, som ere mindst heldig stillede. Af den Grund vil jeg ogsaa stemme for et saadant Forslag. Forslaget kan maaske komme til at undergaa forskellige Forandringer — dets Indhold vil i det hele taget komme til at rette sig efter de andre Forslag —, men jeg vil stemme ogsaa for Principet i dette Forslag.

Med Hensyn til Udsigterne for disse Forslags Gennemførelse er der fra flere Sider blevet udtalt en Frygt for, at Skattesagen i det hele ikke vil kunne løses i denne Samling blandt andet af den Grund, at der ved dette Forslag fra Flertallets Side var kommet noget helt nyt ind, som trængte til nærmere Overvejelse, som vilde tage nogen Tid, og som vilde fremkalde forskellige Vanskeligheder, og at vi derfor desværre maatte give Afkald paa at faa noget ud af Sagen i Aar. Jeg ønsker ikke at slutte mig til denne Opfattelse. Dersom der er tilstrækkelig Villie fra begge Sider til at fremme Sagen og gøre de fornødne Indrømmelser, vil Sagen godt kunde føres igennem i denne Samling, og skulde det endelig komme til at mangle den sidste Afglatning, var det da ingen Ulykke, om man skulde holde Rigsdag en Maaned efter de ny Valg, saaledes at vi endelig en Gang kunde komme til Ende med denne Sag.

Steffensen: Jeg havde ikke tænkt at tage Ordet i Anledning af disse Skattelove, og jeg finder mig ogsaa kun foranlediget til at berøre et enkelt Punkt, som man efter mit Skøn burde være kommen noget nærmere ind paa. I Virkeligheden har man kun strøjet det. Det er Spørgsmaalet om, hvorvidt det virkelig er retfærdigt at stryge alle de gamle Skatter og indføre en ny Skat som en Ejendomsskyld. Min Tvivl drejer sig om Gammelskatten. Det Spørgsmaal har jo tidligere været fremme, om det ikke vilde være rigtigt og forsvarligt at lægge en Skat over paa det ny Hartkorn fra 1844. Spørgsmaalet var forelagt Stænderforsamlingen, og det blev behandlet i Rentekammeret, og man blev da enig om, at det ikke kunde lade sig gøre af Retfærdighedshensyn. Senere var Spørgsmaalet fremme som en Forespørgsel i Folketinget i 2den Rigsdagssamling i 1850; men da modsatte Finansministeren sig en saadan Ordning. Jeg kan nu ikke komme bort fra, at der er noget i, at man ikke retfærdigt kan stryge Gammelskatten; jeg bygger det ikke paa den Betragtning, at gamle Skatter ere gode; thi det er dog kun egentlig hensigtsmæssige Hensyn, der gøre sig gældende; man kan nemlig sige, at har Staten paalagt Skatterne, som de ligge, maa den ogsaa have Lov til at ændre dem, og ingen har haft Grund til at vente, at Skattelovene skulde være mere uforanderlige end andre Love. Jeg bygger det paa en hel anden Betragtning, og det er den, at Gammelskatten aldeles ikke ligger, som den oprindelig blev lagt, idet Staten